Arrenquem de la presó els 113! A baix la dictadura!

treball
proletaris de tots els països uniu-vos!
òrgan central del
Partit Socialista Unificat de Catalunya

Núm. 377 Barcelona, 13 de Novembre del 1.973 PREU: 5 Ptes.

EDITORIAL

"Treball" recull avui a les seves pàgines dades demostratives de la sensibilitat i el vigor amb què l'opinió pública catalana ha reaccionat en conèixer la detenció, el passat 28 d'octubre, de 113 demòcrates que estaven reunits en una es glésia de Barcelona.

Tot i que les detencions polítiques són, a l'Espanya franquista, el pa de ca da dia, feia temps que no es produïa a Catalunya una agafada política tan nombrosa, la qual cosa explica i justifica l'emoció despertada per la detenció dels 113. Però, a més a més, les detencions es van fer en una església i els detinguts no eren únicament obrers i estudiants -com passa generalment-, sinó tam bé advocats, enginyers, metges, eclesiàs tics, aparelladors i arquitectes, comerciants, professors, artistes, camperols i mestresses de casa, homes i dones de distinta condició social i d'una trentena de localitats de Catalunya, coneguts i estimats per llurs dots personals i per llurs idees democràtiques. Els 113 constitueixen una selecció, una mostra qualificada i representativa de la Catalunya real, per la qual cosa els diferents sectors socials els senten seus i es mobilitzen per tal d'assegurar que no els falti res, ni a ells ni a llurs famílies, i per tal d'imposar el seu alliberament.

* * *

A més a més, la detenció dels 113 coincideix amb un moment de notori agreujament de la crisi del règim.

Malgrat la intensa activitat econòmica, que promet un increment satisfactori de la producció industrial i del Producte Nacional Brut el 1973, en el món dels negocis i al país en general existeix

(Passa a la pàg. 2)

Dels 113 al poble de Catalunya

Publiquem a continuació, tota sencera, la declaració que, des de la presó, dirigeixen al poble de Catalunya els 113 demòcrates detinguts el 28 d'octubre a Barcelona:

Els 113 detinguts a Santa Maria Mitjancera fem la següent declaració -a la qual s'adhereixen altres presos polítics de Barcelona- adreçada a l'Assemblea de Catalunya, i a través d'ella a tot el poble, en ocasió del segon aniversari de la primera sessió de l'Assemblea de Catalunya.

Ens acusen de constituir la Comissió Permanent de l'Assemblea i creuen que empresonant-nos poden endarrerir la lluita del nostre poble per la llibertat i l'enderrocament de la dictadura. La nostra detenció ha desvetllat una resposta popular molt ampla i ha demostrat que l'Assemblea de Catalunya no és un grup for mat per unes persones o altres, sinó que la formen la gran majoria dels sectors democràtics de Catalunya. L'Assemblea de Catalunya no pot ser posada a la presó perquè és al carrer.

Interpretem les múltiples accions i altres proves de solidaritat de què hem tingut notícia -a les fàbriques, als barris, a comarques, dels col.legis profes sionals, per part d'amplis sectors de l'Església catalana, dels estudiants, etc.- no solament com una prova de solidaritat envers nosaltres, sinó també com un refermament de l'adhesió popular a la lluita per les llibertats democràtiques i nacionals que l'Assemblea de Catalunya expressa en els seus 4 punts programàtics:

1.- La consecució de l'Amnistia general pels presos i els exiliats polítics.

2.- L'exercici de les llibertats democràtiques fonamentals: llibertat de reunió, d'expressió, d'associació -inclosa la sindical- de manifestació i dret de vaga, que garanteixin l'accés efectiu del poble al poder econòmic i polític.

3.- El restabliment provisional de les institucions i dels principis configurats en l'Estatut de 1932, com a expressió concreta d'aquestes llibertats a Catalunya i com a via per arribar al ple exercici del dret d'autodeterminació.

4.- La coordinació de l'acció de tots els pobles peninsulars en la lluita democràtica.

Des del 7 de novembre de 1971, aquests punts han estat presents en les nombroses lluites unitàries dutes a terme per diferents sectors del nostre poble i els han donat coherència i sentit polític convergent.

L'enfortiment de l'esperit solidari registrat aquests dies tant al carrer com a la presó és la millor garantia que el camí d'unir tots els sectors democràtics i antifeixistes en la lluita contra la dictadura és bo i ens portarà a la conquesta de les llibertats democràtiques i nacionals de Catalunya.

VISCA L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA!

Barcelona, 7 de novembre de 1.973.

EDITORIAL (continuació)

una gran preocupació pel desenvolupament de la inflació, que assoleix a Espanya proporcions superiors a les de qualsevol altre país europeu i que es calcula que es traduirà en una pèrdua del poder adquisitiu de la peseta d'un 15% durant els dotze mesos del 1973. A això s'hi afegeix que les mesures oficials de contenció dels preus només tenen vigència fins el 31 de desembre proper i que el govern ha acordat ja, per després d'aquesta data, l'augment de la gasolina i altres productes petrolífers fins a 2'50 pessetes més el litre, per la qual cosa es ten que l'arribada de l'any nou marqui una nova escalada dels preus de tota mena de productes i serveis. Ja s'anuncia també l'augment del preu de l'electricitat, diuen que en un 6'50 per cent.

Estimulats per aquesta situació i a aquestes perspectives, els treballadors enviguoreixen la seva lluita per augments de salaris que compensin la puja del cost de la vida, que els facin participar dels beneficis derivats de l'elevació de la productivitat del treball (que segons càlculs oficials sobrepujarà el 9% durant 1973) i imposi un repartiment més just de la Renda Nacional, ja que -com deia el comentari de l'Agència Logos aparegut al "Correo Catalán" del 4-11-73- "a cap país occidental s'assoleix una participació del treball en la Renda Nacional tan baixa com a Espanya".

Això perfet preveure que els conflictes laborals -que ja assoleixen una cota perilloca per al règim, especialment a Catalunya- tendiran a aguditzar-se i a estendre's als nostres vinents, durant els quals s'han de renovar nombrosos convenis col.lectius.

L'arribada del gener suposarà també una intensificació de les tensions existents en el front de l'ensenyament -sobretot a Barcelona, on s'iniciarà el curs a la Universitat Central-, en el qual el caos que ni regna constitueix la manifestació més contundent de la incapacitat del règim per resoldre els problemes del país.

El clima existent entre els camperols, que ja no accepten ésser els eterns sacrificats del creixement econòmic; entre els professionals, decidits a defensar i ampliar el funcionament democràtic dels seus col.legis enfront dels plans restrictius del govern: de tots els sectors de la població que a barris i pobles es llença al carrer i s'organitza per exigir solucions a les seves necessitats de vivenda, urbanístiques, sanitàries, educacionals i altres, completen un panorama político-social que augura grans combats i accions generalitzades orientades a culminer en la Vaga General Política del proletariat i en la Vaga Nacional de tot el poble per imposar un canvi democràtic.

Davant d'aquesta situació l'almirall Carrero Blanco no té més programa que mantenir les coses com estan ni més aspiració que assegurar la seva supervivència i la del règim fins a l'acompliment total de l'"operació successió", ja en ple desplegament.

Però aquesta política -o absència de política- agreuja tots els problemes. La tramesa del Príncep a França en viatge de bona voluntat no ha millorat la difícil posició espanyola a la negociació comercial en curs amb la C.E.E. ni ha frenat l'allunyament progressiu de la possibilitat d'integració d'Espanya al Mercat Comú. La impotència del govern Carrero davant de la negativa del govern anglès a aplicar les decisions de l'ONU sobre Gibraltar és un altre fet que evidencia el mal que causa als interessos del país l'immobilisme franquista. Si a Espanya hi nagués un canvi democràtic la major part dels governs, l'opinió pública mundial i fins i tot el propi poble anglès recolzarien activament les justes reivindicacions espanyoles sobre la Roca.

L'aïllament i desprestigi del règim franquista i la seva dependència dels EE. UU. fan córrer a Espanya greus perills. Com se sap, la nota del govern Carrero que afirmava que l'"alerta" ordenada fa poc per Nixon no afectava les bases espanyoles, fou desmentida públicament per l'agregat militar iankui a Madrid sense que el Govern hagi fet res després per impedir que el territori espanyol segueixi exposat a veure's complicat en una possible guerra termonuclear.

* * *

Tots aquests fets determinen que l'immobilisme governamental sigui cada cop més atacat i que les pressions oberturistes es facin sentir fins i tot a les esferes oficials. Personatges com el Conseller Nacional Gabriel Cisneros o el nou nomenat ambaixador Fraga Iribarne i fins i tot ministres com el falangista Licinio de la Fuente, han reclamat aquesta dies una anomenada "participació", a la qual només s'hi oposa-que sapiguem- el caràcter feixista del règim i l'immobilisme del govern Carrero. Fins i tot l'"ideòleg" de l'immobilisme governamental, Fernández Miranda, fa aquesta dies gargarismes verbals sobre la "participació" que per força cal interpretar com un "tic" defensiu davant de la pressió oberturista que encercla i empaita el Govern des dels quatre punts cardinals.

En aquest context, els 113 detinguts de Barcelona i l'Assemblea de Catalunya, a la qual segons el Govern es troben vinculats, constitueixen un símbol viu del fet que les diverses forces de la nostra societat estan dempeus i edifiquen, malgrat la repressió, l'alternativa democràtica que necessita la present situació.

Per això té una importància capital pel futur del nostre país arrancar de la presó els 113, popularitzar i dur a la pràctica els objectius de l'Assemblea de Catalunya, punxa de llança del poble de Catalunya -i estímul pels altres pobles d'Espanya- en la seva lluita per la llibertat.

SIEMENS: alt exemple de solidaritat

El dilluns 29, en ser coneguda la detenció de dos representants obrers de la SIEMENS entre els 113 demòcrates, els treballadors es reuneixen en assemblea i decideixen d'anar a la vaga 2 hores al matí i 1 hora a la tarda i no fer cap hora extra com a protesta per la detenció dels 113 i la violació del dret de reunió, i amb l'exigència que els dos companys de l'empresa siguin alliberats.

El dilluns LA VAGA ES TOTAL: amb els obrers paren els empleats i els tècnics.

La direcció de l'empresa, davant de l'actitud dels treballadors, telefona el mateix matí a la "Jefatura" de policia interessant-se pels detinguts.

La vaga segueix els dies següents. El moviment s'estén a tota la comarca; els de Siemens van a informar a d'altres empreses, on els treballadors realitzen accions solidàries. A LAMPSA, CLAMSOR, FERGAT i d'altres empreses es fa aturs d'una i dues hores.

A la Siemens la primera setmana s'havien recollit ja unes 40.000 ptes. A tot el Baix Llobregat es recollien diners i menjar i circulaven documents per recollir firmes.

Quan els detinguts van passar a la presó, els treballadors de Siemens van demanar a l'empresa - i aquesta ho va acceptar - de prendre un compromís: que la detenció NO SIGNIFIQUI RUPTURA DEL CONTRACTE! En d'altres paraules: que els sigui garantit el lloc de treball.

La Siemens marca el camí: acció de SOLIDARITAT de MASSES, OBERTA; que faci sentir al règim la PRESSIÓ DECIDIDA de l'opinió pública en defensa dels detinguts i a favor del DRET DE REUNIÓ; que es plantegi la DEFENSA DEL LLOC DE TREBALL dels detinguts i la GARANTIA DEL SALARI a les seves famílies durant el temps que pugui durar la detenció.

L'ofensiva per la llibertat dels 113

La notícia de la detenció dels 113 demòcrates catalans a l'Església de Santa Maria Mitjancera el matí del 28 d'octubre es va estendre ràpidament per Barcelona, per les comarques de Catalunya, va saltar a la resta d'Espanya i a l'estranger. El ressò extraordinari d'aquestes detencions en les condicions del secret repressiu de la dictadura s'explica perquè els detinguts no són conspiradors aïllats, sinó representants d'un poble que lluita per la llibertat, gent sorgida d'ell, arrelats a ell.

LA RESPOSTA

La resposta a la brutal acció de la policia que va irrompre pistola en mà en un local religiós sense autorització de la jerarquia eclesiàstica, violant així els acords concordatoris i atemptant contra el dret de reunió reconegut mundialment, la donaren en primer lloc els mateixos detinguts amb la seva dignitat i fermesa. Homes i dones de tots els horitzons polítics, dels més variats indrets de la terra catalana, de les més diverses condicions socials i diferents professions, units exemplarment en llur determinació democràtica, alçaren la inabatible presència del poble català davant de la violència i arbitrarietat franquistes sense deixar-se estemordir.

FERMESA DELS DETINGUTS

Ni els ultratjants interrogatoris, ni les multes i empresonaments, ni les amenaces, ni les torture (com en el cas del conegut i il.lustre filòleg Jordi Carbonell) varen poder doblegar el temp d'aquests autèntics representants de la Catalunya democràtica.

Amb ells, des del primer moment, han estat les seves famílies que varen acudir amb ferma decisió als locals policíacs i es van enfrontar a totes les dificultats, negatives i vexacions que els sicaris de la Brigada Político-Social els han fet patir.

Als locals de les comissaries i a la "Jefatura" de la Via Laietana, van arribar també les gestions immediates de personalitats i amics que s'interessaven pels detinguts i per evitar que fossin maltractats. L'Abat de Montserrat, els degans o presidents dels collegis d'Aparelladors, Arquitectes, Enginyers i Llicenciats s'hi varen fer presents. Sembla que també el Cardenal Jubany va fer explícita la seva protesta al Governador Civil, Pelayo Ros, el matí del diumenge, per la violació del local religiós i per les detencions efectuades.

Ja des del mateix diumenge i a partir de dilluns 29, l'emoció i indignació ciutadanes van prendre les més variades formes: reunions, assamblees i gestions múltiples en defensa dels 113 i en solidaritat amb llurs famílies; cartells i pintades que exigien la seva llibertat; octavilles i declaracions de les organitzacions polítiques i de masses; accions dels obrers a algunes fàbriques -particularment a Siemens i altres del Baix Llobregat-, accions dels estudiants, dels veïns, dels professionals, de capellans.

LA NOSTRA POSICIÓ

El Comitè de Barcelona del nostre P.S.U.C. s'adreça dilluns 29 als barcelonins i els crida a mobilitzar-se en defensa dels 113, a exigir la seva llibertat. En el document del Comitè Executiu del nostre Partit adreçat al poble de Catalunya i que denuncia les detencions es diu: "Els franquistes temen i odien l'Assemblea de Catalunya com a marc de convergència de les forces polítiques d'esquerra i de dreta de Catalunya, com a exemple i estímul per a l'elaboració d'una alternativa democràtica a nivell de tot Espanya". I després el document afegeix: "En aquest marc repressiu l'acció policíaca del dia 28 apareix com un intent de frenar la lluita de tot el poble per les llibertats polítiques, d'estroncar els avenços unitaris de totes les forces polítiques antifranquistes, que es desenrotllen enmig d'una acció reivindicativa enèrgica i creixent dels treballadors davant de l'escandalosa pujada dels preus. Per molt que el Vice-President del Govern parli d'"ofensiva institucional", cada dia és més manifest que el règim no té cap altra política a oferir que no sigui la mera repressió, en un clima creixent d'aïllament i desprestigi que, en realitat, el situa a la defensiva.- Per això considerem que avui les forces democràtiques poden fer fracassar aquest intent repressiu i fer-lo recaure contra el propi règim, a condició de passar resoluddament a l'ofensiva per la llibertat dels 113, pels objectius unitaris de l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA, per les llibertats polítiques."

Els fets posteriors venen confirmant que és just el criteri polític que es donen les condicions per passar resoluddament a l'ofensiva i convertir la detenció, empresonament i multes imposades als 113 en un bumerang que colpegi el règim. En pocs dies s'han produït esdeveniments tan significatius com la celebració de nombroses reunions dels organismes de l'Assemblea de Catalunya, inclusivament les que hi ha hagut a nivell nacional català amb assistència de delegacions dels partits i organitzacions de l'oposició, de les Comissions Obreres, dels professionals, estudiants i altres sectors ciutadans, de les diferents comarques catalanes, etc. Així es proven les pregones arrels i la vitalitat de l'Assemblea de Catalunya.

DOCUMENTS I CRIDES

S'han difós documents de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya, de la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya, de la Comissió Obrera Nacional i de les Comissions Obreres de Barcelona i altres localitats, dels partits i grups polítics, de les Associacions Professionals i de les Associacions de Veïns, etc., on es crida a la mobilització més àmplia a Catalunya, a Espanya i arreu del món en defensa dels 113, s'exigeix la seva llibertat, l'anul.lació de les multes imposades, el dret de reunió, el respecte als drets nacionals del poble de Catalunya, la democràcia.

ELS MEDIS RELIGIOSOS

A Barcelona 176 sacerdots, en una reunió conjunta, varen acordar demanar al

(passa a la pàg. següent)

L'OFENSIVA... (ve de la pàg. anterior)

Cardenal Arquebisbe de Barcelona un públic pronunciament de la jerarquia de l'Església en defensa del dret de reunió i per la llibertat dels detinguts. El mateix plantejament s'ha fet als priors de les Ordres Religioses i a la Conferència Episcopal Tarraconense. A l'hora d'escriure aquestes ratlles encara manca un pronunciament públic de la jerarquia de l'Església catalana en aquest sentit.

Els "Cristians en lluita pels drets humans" han editat 30.000 exemplars d'un document titulat EL DRET DE REUNIÓ CONCULCAT, que s'ha llegit a nombroses esglésies, en el qual es condemnen les detencions, s'exigeix el dret de reunió i s'expressa la solidaritat amb els detinguts i llurs famílies.

ALTRES ACCIONS

Entre altres coses, una extensa campanya de signatures adreçades al Tribunal d'Ordre Públic està en curs a tot Catalunya per exigir la llibertat dels detinguts i reclamar el dret de reunió. La solidaritat econòmica amb els presos i llurs famílies es multiplica, així com les visites i concentracions tant a la presó d'homes com a la de dones, on es troben els 113. Els parents dels detinguts, exercint el dret de petició, s'han adreçat al President del Govern per demanar llur llibertat i defensar el dret de reunió. En una carta pública, desenes de figures caracteritzades de la intel·lectualitat catalana demanen la llibertat dels detinguts i reclamen el dret de reunió.

Moltes altres accions es desenvolupen a tot Catalunya alhora que des d'Espanya i des de l'estranger arriben cada dia múltiples proves de la solidaritat nacional i internacional amb els 113: els advocats madrilenys, la Confederació de Sindicats Europeus, els juristes de diferents països, el cardenal president de Pax Christi a Holanda, etc... La premsa europea i americana han donat notícia de les detencions.

PERÒ CAL MOLT MÉS!

Però tot això és encara insuficient en relació amb les possibilitats existents. Cal posar totes les forces unitàriament en tensió per aconseguir d'imposar la llibertat dels detinguts, l'anul·lació de les multes i l'extensió i consolidació de l'Assemblea de Catalunya. Aquesta és una gran batalla per la llibertat nacional de Catalunya, contra la dictadura i per la llibertat a la qual cal abocar totes les nostres forces.

Reunió de la Coordinadora General de les Comissions Obreres

Publiquem tot seguit alguns paràgrafs que hem traduït del document que ha fet públic la Coordinadora General de Comissions Obreres després de la seva recent reunió:

Davant de la puja escandalosa dels preus i la imminent celebració del procés contra Camacho, Saborido, García Salve, Muñiz, Sartorius, Soto, Acosta, Santisteban, Zamora i Fernández Costilla, s'ha reunit la Coordinadora General de Comissions Obreres. Els representants de Madrid, Andalusia, Catalunya, Galícia, Astúries, Biscaia, Guipúscoa, València, Aragó i Santander han estudiat la situació actual i han traçat les orientacions per una més eficaç coordinació de les lluites, per estendre-les i generalitzar-les. Assistim a extenses i vigoroses lluites dels treballadors, que aguditzen l'enfrontament amb els capitalistes i el Govern, basades en les plataformes reivindicatives elaborades en àmplies assemblees a les empreses, enfront de la repressió patronal i governamental. Cada cop és més important la utilització de les possibilitats legals. D'aquesta manera la lluita s'eixampla. Els treballadors fan front amb més èxit als acomiadaments i sancions, al desallotjament de les empreses per les forces repressives. Comprovem alhora l'alt contingut polític de les accions que es desenvolupen.

(...)

A nombroses empreses s'obtenen notables augments salarials que el Govern es nega a reconèixer però que els treballadors obliguen les empreses a pagar.(...) Els augments assolits són per sota dels preus, comparats amb les escandaloses pujes del peix, la carn, l'oli i tots els productes.(...) Les empreses capitalistes treballen a ple rendiment i augmenten els ritmes de treball. Preveuen enguany un augment de la producció d'un 17%. (...) Els capitalistes arrepleguen fabulosos beneficis gràcies als baixos salaris i a la inflació. Es reparteixen dividends com els de Standard, del 23'3% per sobre de la llei. El benefici dels Bancs es situa entre el 30 i el 40%, això amb l'explotació física dels treballadors, amb l'expoliació dels camperols, amb l'empitjorament de les condicions de vida del poble. Amb les lluites obreres apareixen les dels pagesos de Navarra, Aragó, Galícia, Andalusia i Castella. Exigeixen millores en els preus dels seus productes i en llurs condicions de vida. És un robatori descarat que els productes agrícoles es venguin a vuit vegades el valor pagat al productor.

(...)

En aquesta situació el govern Carrero es disposa a celebrar el procés, el dia 8 de gener, contra els nostres companys als quals vol imposar 162 anys de presó, en un inútil intent de frenar la lluita i fer un escarment perquè els treballadors no defensin els seus drets. És un procés contra la classe obrera, contra les Comissions Obreres, contra el nou moviment obrer i contra la llibertat sindical.

(...)

Cridem els treballadors a realitzar aturs, vagues, treball lent, assemblees, mítings, conferències, manifestacions, pintades, llençament d'octavilles, en denúncia del procés (...)

CONTRA L'ENCARIMENT DE LA VIDA - PER UNA PUJA GENERAL DE SALARIS - PER LA SETMANA DE 40 HORES - CONTRA L'IMPOST AL TREBALL PERSONAL - PER UNA ASSEGURANÇA DE MALALTIA - EL 100% DEL SALARI REAL EN ACCIDENT I JUBILACIÓ I MALALTIA - PER LA REVISIÓ AUTOMÀTICA DE TOTES LES PENSIONS I LA SEVA ELEVACIÓ EN CONSONÀNCIA AMB EL COST DE LA VIDA - EL PAGAMENT D'UN MES DE VACANCES, 18 DE JULIOL I NADAL - ÉSSER FIXOS A LA PLANTILLA A LES EMPRESES - PER L'ENSENYAMENT GRATUIT - LA CONSTRUCCIÓ DE GUARDERIES I ESCOLES - LLIURAMENT DE VIVENDES ALS TREBALLADORS - PEL DRET DE REUNIÓ - LLIBERTATS SINDICALS I POLÍTIQUES - IMMEDIATA LLIBERTAT DE MARCELINO CAMACHO, SABORIDO GALÁN, GARCIA SALVE, JUAN MUÑIZ, FERNANDO SOTO, NICOLÁS SARTORIUS, FRANCISCO ACOSTA, PEDRO SANTISTEBAN, MIGUEL ANGEL ZAMORA I FERNÁNDEZ COSTILLA - PER LA LLIBERTAT DE PILLADO I ELS SEUS COMPANYS - PEL SOBRESEIMENT DELS PROCESSOS D'UGT-USO- PER LA LLIBERTAT DELS DETINGUTS A BARCELONA ACUSATS DE VINCULACIÓ A L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA.

(...)

La Coordinadora General de les Comissions Obreres

Novembre 1973.

CONGRÉS MUNDIAL DE LES FORCES DE PAU

Del 25 al 31 d'octubre s'ha celebrat a Moscú l'anunciat Congrés Mundial de les Forces de Pau, el qual ha reunit més de 3.000 delegats d'organismes internacionals i de quasi tots els països del món.

TREBALL ha volgut oferir una primera impressió del Congrés mitjançant un dels delegats catalans, l'amic Gerard.

- El Congrés - ens diu - ha estat segurament l'acte més important fins ara realitzat pels Partidaris de la Pau. La grandiosa sala del Palau dels Congressos presentava un bigarrat conjunt d'homes i dones de tots els colors, de vestimentes de tots els meridians i latituds, de desenes de llengües diferents.

- No, els pobles no volen la guerra! El Congrés va ésser en primer lloc una gran manifestació d'amistat i solidaritat entre tots els pobles. Una altra característica important del Congrés ha estat la de no limitar-se a enunciar principis i a proclamar desigs. Els delegats s'han comprometes a actuar, a comprovar periòdicament els resultats de llur acció i a estudiar noves mesures en defensa de la pau arreu on es trobi amenaçada. També s'ha donat un pas decisiu en designar les forces malignes: principalment el racisme, el colonialisme i el feixisme.

- Com s'ha treballat?

- Els dos primers dies de sessions plenàries es van dedicar a l'assenyalament de problemes, a l'exposició de situacions concretes i a la manifestació de les diverses opinions presents. Després, durant quatre dies, en comissions: Coexistència Pacífica, Indo-Xina, Orient Mitjà, seguretat Europea. Pobles Colonials, Drets Humans, Xile, etc. En totes es va discutir intensament i apassionadament. El dia 31, el Congrés es va tornar a reunir en sessió plenària per tal de conèixer la discussió i els resultats assolits a les comissions, i per a la seva clausura.

- Ens pots citar alguns moments sobre sortints del Congrés?

- Foren molts i l'elecció no és fàcil Tanmateix, em sembla que la reacció general dels delegats va subratllar-ho, te'n citaré tres: La intervenció de la senyora d'Allende, emocionada i coratjosa, després de la qual vàrem escoltar les darreres paraules del President Xilè, adreçades al seu poble instants abans de morir al Palau de la Moneda, registrades en cinta magnetofònica, que s'ha pogut salvaguardar. El moment en què el delegat de Guinea Bissau va demanar que els delegats exigissin als respectius governs el reconeixement de la independència i del govern del seu poble. I la intervenció de Brejnev, Secretari General del Partit Comunista soviètic, el qual va exposar les posicions de la URSS respecte als problemes internacionals i, en particular, la guerra del Mitjà Orient, que havia adquirit característers dramàtics en aquells moments degut a l'alerta declarada per Nixon a les tropes nordamericanes.

- Has trobat algun aspecte negatiu?

- En aquest sentit em sembla obligat d'assenyalar l'absència xinesa. No sé perquè no hi era ni si es va fer tot el necessari i possible per tal que hi fos, però la República Popular Xinesa és un element de primera importància en totes les qüestions lligades a la defensa de la pau.

- La premsa ha parlat aquí de dues delegacions espanyoles...

- No hi va haver - ens interromp - més que una delegació espanyola. Efectivament, fora de la nostra delegació, en la qual figuraven personalitats de l'exili com Dolores Ibárruri i Manuel Azcárate, comunistes ben coneguts, i les princeses María Teresa i Cecília de Borbón, van fer acte de presència una mitja dotzena de persones, totes de l'exili, entorn de Líster. Ningú no va admetre d'haver-los invitat. Llur presència no tenia res a veure amb la delegació espanyola ni pogueren ostentar més representació que la personal. La delegació espanyola era formada per 36 persones, 28 de les quals procedien del país i no se'n pot donar el nom. Comprenia comunistes, carlins, un socialista, catòlics militants, un empresari i intel.lectuals de molt diverses disciplines. Sempre, en totes les qüestions, va actual per unanimitat.

- La premsa també ha dit que la camarada Dolores Ibárruri era a la Presidència i es va aixecar per a protestar.

- Efectivament, Dolores Ibárruri va ésser nomenada per a la Presidència i va assistir a totes les sessions plenàries. La vàrem veure aixecar-se per tal d'abraçar la senyora d'Allende, moment la fotografia del qual es va publicar l'endemà al diari "Izvestia". Durant la sessió de clausura també es va aixecar i va parlar un instant amb el President. Probablement coincidia amb la resta de la delegació espanyola, que en aquell mateix moment redactava una nota demanant una condemna més enèrgica de l'imperialisme i del feixisme.

- Van haver-hi enfrontaments entre les diverses posicions?

- Certament. Com es comprendria que 3.000 persones, representant tota la gama d'opinions possibles i tractant problemes concrets, arribessin a un acord total? Naturalment, hi va haver discussió, dura i apassionada. Però hi ha haver llibertat per a exposar totes les opinions. I per a rebatre-les.

La clausura va testimoniar l'entesa i l'amistat de tots els delegats en la lluita per la noble causa de la pau.

Pau Casals i la guerra civil

A la nota sobre Pau Casals del núm. anterior de TREBALL se'ns va escapar una errata que podia interpretar-se molt equivocadament. Casals no va exiliar-se en 1936, com diu la nota, sinó en 1939. Precisament mereix destacar-se, en la vida del gran músic, la seva dedicació a la defensa de la República Durant els anys de guerra va fer nombrosos concerts, a l'estranger i a casa nostra, a benefici de l'esforç de guerra. Es particularment memorable el concert que el març de 1938 va dedicar a l'ajut econòmic als ferits de guerra i que va tenir lloc al Palau de la Música de Barcelona. Enmig del concert hi va haver una alarma aèria i es van apagar els llums. Casals, amb tota serenitat, va posar-se a interpretar una peça seva amb la qual va comunicar a l'auditori el seu aplom. L'emoció, un cop passats els moments tensos, fou indescriptible.

AJUT AL PARTIT

Llista nº 8 (30 de setembre del 1.973)

Comarca 30 (2 lliurazents), 119.785 ptes.; Comarca 10, 4.519 ptes.; Comarca 15, 6.250 ptes.; Comarca 25, 18.750 ptes.; Comarca 42, 1.675 ptes.; Grup Bolívar, 22.123 ptes.; C. Exec., 1.500 ptes.

Total : 174.602 ptes.

BARCELONES: Barcelona, 56.935 ptes.; Sta. Coloma de Gramenet (2 lliur.), 17.135 ptes.; Sant Adrià, 100 ptes.; Badalona (col.lectiu, 2 lliur.), 4.870 ptes.- BAIX LLOBREGAT: Sant Feliu (2 lliur.), 100 ptes.; Molins de Rei (2 lliur.), 100 ptes; Prat, 945 ptes.; Gavà (simpatitzant), 100 ptes.; Sant Vicenç dels Horts, 2.252 ptes. VALLES OCCIDENTAL: Terrassa (col.lectiu), 3.399 ptes.; Sabadell: (Col.lectiu, 2 lliur). 7.155 ptes., Taxista, 300 ptes.; Cerdanyola Ripollet Montcada (2 lliur.), 2.200 ptes.- VALLES ORIENTAL: (col.lectiu, 2 lliur.), 4.700 ptes.- BAIX TORDERA: (col.lectiu, 2 lliur.), 1.525 ptes.- BAGES: Sallent (2 lliur.), 950 ptes.- MARESME: Mataró (col.lectiu), 9.331 ptes.- GARRAF: C.N. de Vilanova i la Geltrú, 500 ptes.- LLEIDA: (comarques), 2.500 ptes.- TARRAGONA :(2 lliur.) , 17.105 ptes.

Total : 13.311 ptes.

LLIURAMENTS DIRECTES AL C.C.:

C. (2 lliur.), 500 ptes.; F. (2 lliur), 1.000 ptes.; Grup Felisa de Aragón : Col.lectiu, 4.000 ptes., Pere, 2.110 ptes., 3 companys, 13.000 ptes.; C. i R., 740 ptes.; Fortuny, 500 ptes.; Tony, 283 ptes.; Robert, 160 ptes.;Pep (2 lliur.) 100 ptes.; Martorell, 500 ptes.; Manolo, 1.350 ptes.; B., 50 ptes.; Clara, 100 ptes.; A. Salou, 500 ptes.

Total : 24.893 ptes.

TOTAL DE LA LLISTA Nº 8: 331.806 ptes.

NOTA: Aquesta és la última llista d'ajut al Partit que, per ara, publicarem. Tal com ja vam anunciar, fins al proper 23 de juliol la CAMPANYA D'AJUT A TREBALL I A LA PREMSA I PROPAGANDA DEL PARTIT canalitzarà totes les quantitats que es recullin d'ajut al Partit.

CAMPANYA DELS 3 MILIONS

Llista nº 1 (primeres quantitats)

Joventut Comunista de Catalunya, 10.000 ptes.; Cèl.lula Democràcia, (col.lectiu) 7.955 ptes.- VALLES OCCIDENTAL: Venda d'insígnies del P., 1.500 ptes.; un simpatitzant de la barriada de "Los Marinales", 1.000 ptes.; Cerdanyola-Ripollet: un grup de companys d'Aiscondel, 1.000 ptes.- BAIX LLOBREGAT:Cornellà i Sant Joan Despí, 10.000 ptes.- OSONA: Vic, 343 ptes.- LLEIDA (Ctè. urbà), 2.170 ptes.

Total : 43.918 ptes.

LLIURAMENTS DIRECTES AL C.C.

Recollit en una reunió de comunistes de Comarques, 5.575 ptes.; Company C., 100.000 ptes.; Federico, 6.000 ptes.; Vilanova, 50 ptes.; Pla, 500 ptes.;C. i R. 574 ptes.; J., 50 ptes.; Albert Salou, 500 ptes.; R., 700 ptes.; M.M.R., 5.000 ptes.; Antònia, 45 ptes.; Clara, 300 ptes.; Floreal, 50 ptes.; C.E. (7 lliuraments), 7.000 ptes.; Recollit pels companys: Llobregat, 900 ptes., Garrigós, 8.100 ptes., Nogués, 500 ptes., Fortuny, 350 ptes.; Santa i E., 160 ptes.; Lola, 100 ptes.; Comas; 1.050 ptes.; M. 850 ptes.; Lola i Manuel, 75.000 ptes.; Grup "Aurora" de Lleida, 1.000 ptes.; Mar, 435 ptes.

Total : 164.789 ptes.

TOTAL DE LA LLISTA Nº 1 (primeres quantitats) : 208.707 ptes.

(continuarà)

NOTA: A petició dels comités locals i dels interessats publicarem, excepcionalment, les aportacions personals. Recomanem als comités la publicació regular de totes les aportacions en els seus òrgans locals o en fulls especialment dedicats a la CAMPANYA D'AJUT A TREBALL I A LA PREMSA I PROPAGANDA DEL PARTIT.

VIII CONGRÉS SINDICAL MUNDIAL

Del 15 al 22 d'octubre s'ha celebrat a Varna (Bulgària) el VIII Congrés Sindical Mundial que, a més a més de la Federació Sindical Mundial, aplega altres organitzacions sindicals.

Entre els temes debatuts destaquen el de la unificació sindical de la classe obrera i el de la lluita coordinada contra les companyies multinacionals.

El Congrés va tractar de la repressió sindical a Espanya i va aprovar la següent resolució:

El VIII Congrés Sindical Mundial reafirma la seva solidaritat als treballadors d'Espanya que lluiten decididament contra la pujada del cost de la vida,contra els acomiadaments arbitraris, per la defensa de les seves condicions de vida i de treball, per les llibertats sindicals i la democràcia.

El règim franquista, en el seu intent de frenar les lluites obreres i populars creixents i de desfer les organitzacions sindicals democràtiques, tracta de muntar un procés de caràcter feixista.

Empresonats des de fa 15 mesos sense haver estat jutjats, MARCELINO CAMACHO, FRANCISCO GARCIA SALVE,NICOLAS SARTORIUS, EDUARDO SABORIDO, FERNANDO SOTO, FRANCISCO ACOSTA, MIGUEL ANGEL ZAMORA, LUIS FERNÁNDEZ COSTILLA, PEDRO SANTISTEBAN i JUAN MUÑIZ ZAPICO tots ells militants sindicals -, són amenaçats amb 162 anys de presó.

Sobre els nostres companys gravita una gran amenaça. Aquest procés va dirigit contra el dret fonamental dels treballadors, contra les llibertats sindicals, contra la classe obrera.

Per això el VIII Congrés Sindical Mundial exhorta els treballadors, els sindicats i els demòcrates del món a exigir l'alliberament immediat dels dirigents sindicals empresonats i l'amnistia general.

Una mobilització mundial de masses sobre aquesta qüestió essencial de la lluita contra el règim franquista i per la llibertat d'Espanya recolzarà eficaçment les lluites de la classe obrera i dels demòcrates espanyols.

c o l·l a b o r a c i o n s

Pot el franquisme frenar els preus?

L'augment oficial del cost de la vida en els nou primers mesos d'enguany ha estat del 10'94%. A l'agost i setembre els preus s'han vist llençats a puges espectaculars, sobretot en alimentació. Els preus industrials i de primeres matèries igualment estan tenint forts augments.

Al pas que anem, algunes revistes especialitzades preveuen un augment , partint de les estadístiques oficials, del 15 al 18%. Això amb els criteris oficials, sempre discutibles! Com que els augments afecten sobretot productes de primera necessitat, la classe obrera i les masses populars en general carreguen encara més amb el pes d'aquests augments Així, l'alimentació ha pujat en un 7'5% només en els sis primers mesos del 1973 i en un 15% de juny del 1972 a juny del 1973.

CAUSES I RESPONSABLES

Estem, en efecte, en un procés d'inflació galopant. I a Espanya més que a qualsevol altre país europeu. En una situació mundial d'inflació generalitzada on apareix que els Estats Units no volen abandonar la seva primacia econòmica i monetària i on el gran capital internacional tem de preconitzar una política estabilitzadora que podria desencadenar conflictes aguts dins dels països i entre ells. En un món on l'anomenada crisi mundial de l'energia i les primeres matèries amaga la resistència de les grans companyies a abandonar part dels guanys als països productors. Els sagnants fets de Xile són una prova dramàtica del que diem.

La crisi monetària internacional que esclatà amb la devaluació del dòlar de 1971 no està resolta i no sembla que mesures estrictament monetàries puguin resoldre-la.

Però a aquestes raons generals, que repercuteixen a Espanya més que no pas ho admet el règim (l'acumulació especulativa de divises, la crisi de la soja, en són exemples),cal afegir-ne d'altres.

El caràcter ridícul de la dependència del règim respecte de la política monetària i exterior nordamericana, la seva incapacitat de negociació en defensa dels interessos generals d'Espanya davant del Mercat Comú, augmenten la inestabilitat econòmica i afavoreixen la inflació.

El gran capital lligat al règim té interès a accelerar la seva rapinya. La política econòmica adoptada afavoreix els seus designis. Les puges de preus, aparentment sotmeses a aprovació oficial han estat acceptades si corresponien a sectors a mans dels grans monopolis: ferro, ciment, electricitat, per exemple. El mateix Estat, escàs de finançació, augmenta sense vergonya els preus dels serveis i productes públics, en lloc d'acudir a una reforma fiscal progressiva o simplement a l'aplicació de la seva pròpia legislació tributària. Qui es pot creure que a Barcelona només hi hagi -així consta oficialment- 400 persones que guanyin un milió, o més, de pessetes l'any? En canvi la Seguretat Social actua com un impost més, tant al camp com a la indústria i als serveis. Els sectors latifundistes i reaccionaris del camp xuclen milions i milions a través del FORPPA sense per això solucionar els problemes del camp; al contrari, retardant-ne la solució. En el cas dels pebrots de Navarra han intervingut quan els enfrontaments ja s'havien produït.

FALSES SOLUCIONS

Ara el govern Carrero ha declarat que tallaria els augments de preus de productes bàsics. Però es tracta de disposicions de difícil compliment i semblants a les teòricament adoptades fa un any, les quals no han impedit la inflació. El règim les voldrà utilitzar per imposar la congelació salarial en les revisions de convenis.

La manca de flexibilitat i de capacitat d'elaboració en un moment d'indecisió política per part del règim es mostra també en la mala gestió de les divises, l'acumulació de les quals serveix en les actuals circumstàncies com a via d'inflació interna i de finançament de tercers. Durant els darrers anys han transformat el país, a través d'una política liberal d'importació de capitals i proteccionista d'importació de productes, en un feu del capital estranger, el qual sovint no s'ha preocupat d'importar tècniques sino d'apoderar-se del mercat.

Com a paradoxa exportem simultàniament treballadors i capital, quan el país exigeix encara un fort esforç industrialitzador. Estem en un procés de subdesenrotllament relatiu i d'augment de la dependència dels altres.

CONTRA L'ESPECULACIÓ: DEMANDES SALARIALS

El caràcter feixista del règim contribueix, per manca de discussió democràtica i de sindicats de classe, a agreujar la inflació.

En efecte: en general els augments de salaris no tenen en ells mateixos una significació inflacionista i en el cas actual ningú no s'atreveix a atribuir-los els augments de preus. Al contrari, els augments de sous estimulen la modernització industrial i l'ampliació de la base material de la indústria i disminueixen les tendències especulatives.

Les demandes salarials són, per tant, ensems que instrument de defensa de la classe obrera, peça central de la política alternativa que la classe obrera i el poble han de dur a terme en aquest moment en contra de l'expoliació inflacionista. Les demandes salarials estan avui per altra banda estretament vinculades a la lluita per les organitzacions sindicals i de classe i contra la repressió.

G.E.

MILERS DE PERSONES A VIC

La mobilització de masses de l'11 de novembre per celebrar el 26n aniversari de l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA ha estat un èxit espectacular. Milers de persones van afluir a Vic de tot Catalunya. Es difícil saber quantes perquè les forces armades tenien ocupada militarment la ciutat i controlats tots els accessos, fins els camins veïnals. A la Pl. de les Arcades hi havia 9 autobusos, 20 furgonetes, 12 jeeps i un vehicle blindat per llençar aigua; centenars de guàrdies civils i policies secretes. Els autocars són obligats a retornar. Els ocupants dels cotxes han de donar el carnet d'identitat si volen entrar a Vic. El primer tren del matí va ser l'únic que va poder entrar sense problemes; ja en el següent els viatgers van ser obligats a posar-se contra la paret amb les mans alçades, per ser escorcollats.

A les carreteres es formen corrues de fins a 20 km. que arriben fins a la Garriga. En no poder accedir a Vic, la gent explica als ocupants dels altres cotxes i als habitants de la comarca què passa i què és l'Assemblea de Catalunya. Es dispersen en grups per dinar. Ha corregut una consigna: cap a l'Ametlla! Poc després de les 4 s'hi concentren unes 3.000 persones. Es celebra un autèntic míting on es parla dels 113, de l'Assemblea, de Camacho, dels Fina; s'acorda anar a Granollers.

A les 5 es concentra molta gent a la Pl. dels Porcs de GRANOLLERS. Les avaluacions varien: alguns diuen 2.000 persones, d'altres xifres molt superiors. Surten pancartes: "Assemblea de Catalunya", "Estatut del 32", "Amnistia", "Llibertat", "Llibertat per als 113", "Visca Comissions Obreres", etc. Se senten molts crits. Desfilen molta estona, alguns amb el puny alçat, pel carrer Clavé. El trànsit de la carretera és interromput. Dos municipals són neutralitzats i un cotxe patrulla destrossat. A la sortida de la vila la G.C. practica nombroses detencions. 7 autocars van ser obligats a anar a la "Jefatura" de Via Laietana, a Barcelona.

Malgrat el caràcter provisional d'aquestes informacions, els testimonis coincideixen: hi havia molta més gent que l'11 de Maig a St.Cugat. "Es una de les jornades de lluita més important realitzades a Catalunya sota la dictadura", diu el butlletí "Informaciones Populares", i calcula el nombre d'assistents entre els 15.000 i els 20.000 !

La lluita obrera s'endureix

Barcelona: MEVOSA

Des del dia 26 d'octubre els obrers de Mevosa (abans Cispalsa) es troben altre cop en vaga. La defensa de la seva plataforma reivindicativa (augment de 4.000 ptes. al mes, 40 hores a la setmana, 100% del salari en cas de malaltia i accident, etc.) es lliga amb la ja llarga lluita per la READMISSIÓ dels quatre dirigents obrers, càrrecs sindicals, acomiadats fa més de 2 anys, als quals el Tribunal Suprem ha reconegut el seu dret a tornar al treball. Al moment d'escriure aquestes ratlles s'han produït ja tres desallotjaments per part de la policia i l'empresa ha imposat dos sancions col.lectives que afecten 1.000 treballadors. La segona, de 7 dies, acaba el dia 12.

Mevosa, juntament amb Condiesel, Joresa, Josa, etc., han de ser una base per impulsar l'acció decidida dels 400.000 treballadors que estan a punt de discutir convenis o revisions salarials. La urgent necessitat de revalorítzar els salaris, la comprovació que això només es pot fer amb la lluita (la Forsa, augment de 45.000 pessetes l'any, Seat, 2.100 al mes, Abonos Tarraco, 3.000 al mes, per citar alguns casos) fan que la millor SOLIDARITAT -sense oblidar l'econòmica- i les millors garanties de triomf a cada empresa passin per l'EXTENSIÓ de la lluita, pel plantejament de les reivindicacions a tot arreu.

El Vallès: JORESA I CONDIESEL

A l'empresa Joresa, de Cerdanyola, prop de 300 treballadors van cap als dos mesos d'aferrissades lluites per les seves reivindicacions i en defensa dels seus companys sancionats. El dia 5 l'empresa va voler fer capitular els treballadors amb l'esperança que, després de tantes setmanes amb la fàbrica tancada i sense cobrar ni un jornal, aquests retornarien al treball sense haver de satisfer-los cap de les seves reivindicacions. El tret, però, li ha sortit per la culata car solament uns quants han entrat a treballar. L'empresa ha sancionat més de 200 treballadors a 2 mesos de suspensió de feina i sou.

A la Condiesel, de Sant Cugat, els treballadors han entrat a la tercera setmana de vaga en reivindicació d'un augment de salari de 500 pessetes setmanals i contra els acomiadaments i expedients imposats a 50 obrers. El dia 4, una assemblea de 170 treballadors va decidir de continuar la lluita fins a la readmissió de tots els sancionats. El dia 5, piquets de treballadors van ser atacats per la Guàrdia Civil i es van produir alguns xocs. Al moment de redactar aquesta nota un cert nombre d'obrers han retornat al treball.

22 de novembre: judici contra Fina, Avilés i Solé
8 de gener: judici contra Camacho i els seus 9 companys
Mobilitzem-nos per la seva llibertat!